

sestavoparlamentarnega kabineta seveda po strogo določenih pogojih. Cesar nadalje z gori imenovanimi zastopniki večine ogerske zbornice ni občeval. Ti voditelji opozicije so se izrazili o pogojih svojega kralja, „da se isti ne strinjajo z programom njihovega prepričanja“ in tudi ne „z željo njihovih volilcev.“ Nato so se imenovani zastopniki večine Ogrov iz Dunaja odpeljali. Najbrž še toraj ostane vsaj za nekaj časa na krmilu ogerske vlade sedajni ministriški predsednik Fejervari! Poroča se, da je ogersko ljudstvo sprejelo vodje opozicije, ko so se iz Dunaja vrnili v Budimpešto z velikim navdušenjem. Mažarski list „Budapesti Naplo“, ki je baje v zvezi z osebam na cesarskem dvoru celo poroča, da hoče dvor še enkrat poskusiti razvozlati ogersko zadrženo razmerje in sicer s tem, da se bode ogerska zbornica vnovič razpustila in se razpisale zopet nove volitve in sicer zadnje pod vladjo sedajnega kralja, našega cesarja. Ako dobi tudi pri teh volitvah opozicija večino, bode Franc Jožef baje odstopil vlado nadvojvodu Francu Ferdinandu, kateri bode potem s vso odločnostjo mačjarski upor za vselej zatrl. (²)

Dopisi.

Remšnik. Sprejmi ljubi „Štajerc“ tudi od nas kratko poročilo. Pred kratkim obhajali so tvoji nasprotniki, klerikalčki, v tukajšni Baselnovi gostilni svojo veselico. Navzoči so bili tudi znani Robič, Glaser in Korošec. Ti so prodajali svojo vedo na tej veselici učeč kmeta kako bi si naj zboljšal svoje stanje. Prvaško govoričenje na tej veselici pa je razburilo kmete in eden iz med njih dal je tej svoji razburjenosti duška. V sveti jezi začel je škripati z zobmi in je povdarjal „kako voselo je v Remšniku b'lo, ko še v Remšnik dohtarjev ni b'lo!“, — Pač prav je govoril ta kmet. Ta veselica, „slovenska veselica“ so jo imenovali, se je prav klaverno obnesla! Malo je manjkalo, da ni prišlo do pretepa. Ja, za Boga milega, zakaj pa nas kmetov ne puste pri miru? Zakaj hodijo med nas, zakaj vedno in vedno povdarjajo, da si mora kmet zboljšati svoje stanje, med tem ko pa nam nigdar nočejo pomagati. No, kolko pa še je pomagal kaki dohtar ali pa pop kmetu? Ali je toraj čudo, da se nas polasti mržnja napram temu „cvetju“ slovenskega ljudstva? — Faran, pa ne klerikalec.

Dodatek uredništva: Kar ste nam pisali glede Vašega župnika, tega ne priobčimo, zakaj, zares bi se morali čuditi, da je zapustil župnik svoje dosežne mirne pote. Ta gospod je bil svoj čas vzor duhovnika, ki se ni brigal za politiko. Bil je priljubljen radi tega pri Nemcih in Slovencih. Da hodi rad na lov, naj mu bode, čeprav je tudi naše mnenje, da bi bilo boljše, ako bi gospod raji duše, nego — zajce pasel. Mirnih in poštenih duhovnikov ne napadamo, ker imamo pravcati hujšakačev v spodnještajerskih farovžih dovolj! Če pa je zares zapustil tudi ta gospod mirne pote, ne bomo prižanesli v bodoče tudi ne njemu!

Mala Nedelja. Naš župnik je takoj prijažal človek, ko spravi kmet z žuljevimi rokami letne priidelke skupaj. Vse drugo je seveda, ako kdo od njega kaj potrebuje. Če pride kateri faran k župniku v farovž, pa župnik ne zmore prijazne besede, da bi mu ponudil stol, na to si niti ne zmislji. In vendar ravno ta župnik ne stori nigdar za kmeta nič ne enega koraka zastonj. Župnik, pomislite, da do bite vsaki mesec lepo svoto denarja in sicer kmečkega denarja na davkariji. Pomislite tudi, kako slabo so naši kmečki dohodki, kako je kmet obremenjen z plačili in z davkami preobložen. Ali Vas ni sram, da Vi kot naobražen človek, kot dobro plačani uradnik se svojimi nosači nadlegujete revne hiše? M kmetje smo že itak mogli zbirco plačati, s kakšno pravico jo potem smete Vi pobirati? Kdor Vam je da, ni pameten. Zares, konjsko črevo in farški žep nista nikdar polna! Izkušan faran.

Iz Stojnc. Prosim te dragi nam „Štejerc“, da priobčiš to le veselico, katero smo doživeli pred kratkem času od naših klerikalcev. V Stojncih so dobili žandarji eno ptičko, pa veliko bolj debelo, kakor lisičko, katera skrbno nosi, sosédove kokoši, kadar pa kokoši več ne dobi, tedaj pa s svinjetino mladiče redi. Sedaj je bila v luknji tri dni, najbrž, ker nam zopet slabo vreme preti. Stric Miha po šumi mese se iskali, imena še tokrat ne bomo izdali, a vendar pa „Štajerc“ tega ni kriv! Saj oče te ptičke ljubi gospoda, ki nosijo suknjo iz najboljšega blaga, jim piti ponuja in k sebi jih vabi in laska se njim po svoji navadi. Oj klerikalna ti ptička, ti farška lisička za tokrat le to, pa prišlo še bo!

Ruše. Iz našega lepega okraja, v katerem kraljuje klerikalna tema, dragi „Štajerc“, že nisi dolgo dobil ničakega poročila. Pred par leti imeli so tukaj naši klerikalčki zborovanje. Na tem zborovanju so lagali, da se je kar kadilo. Nek mlad mož trdil je med drugim, da so v bližnji Kamnici „nemškutarji“ že požrli vse kmete, samo dva kmeta še baje tam životarita. Jan sem si nekoč zmislil na to trditev mlečnezobnega govornika in sklenil sem, da pojdem pri priložnosti v Kamnico in si ogledam ta kraj. Na angeljsko nedeljo ponudila se mi je za to priložnost, in to tem bolj, ker so imeli ta dan v imenovanem kraju oproščenje ali pa nekako žegnanje. Kot veren kristjan se udeležim tudi procesije. Veliko je bilo navzočega ljudstva, posebno kmečkega stanu. V neki krčmi, ker sem se malo okrepčal, povprašam navzočega, če je li je resnično, da životarita v kamniški občini samo dva kmeta. Za odgovor našli so mi veliko število kamniških kmetov. No, si mislin, sedaj pa zopet vidim, kako znajo klerikalci lagati. Eden iz med možev mi pove, da so zares nakupili gospodje mesta in iz drugih krajev v kamnički okolici nekatera posestva, a pritrdil pa mi je dotični mož tudi, da ta posestva prav izvrstno plačali, in sicer tako dobro, da si je neki kmet kupil za denar, ki ga je dobil od gospoda za posestvo 3 do 4 krat večje posestvo drugod. Istotako sem tudi zvedel, da imajo ravno klerikalci v Kamnici največ posestva, kar pa tiš

mladi možicelj pri nas doma ni povedal. Može so mi tudi pripovedovali, da so imeli letos občinske volitve, pri katerih so tamošnji klerikalci tako napenjali svoje žile, da še danes niso poravnali v neki krčmi dolga, ki so ga nakopičili za radi te volitve. Za voljo hujskanja pri tej volitvi morali so celo iti trije klerikalci vsaki po 5 dni „kaše pihat.“ Obetovali so zvezde z nebes, tako, da bi morali povikšati občinske doklade na najmanj 500 do 1000 procentov, ako bi hoteli spolniti vse svoje obljube. Nekateri zabiti volilci so jim tudi verjeli in so volili po klerikalnem geslu. — Že sem se mislil iz Kamnice napotiti proti domu, kar naenkrat prileti nek mladenič z veselo novico, češ v cerkvi jemalo se je slovo od znanega kamniškega kaplana — na ime Popladnik sliši ta „gospod“ — in ostal še sem nekaj časa v Kamnici. Zakaj veselje, vsled vesti, da odide Popladnik bilo je v Kamnici splošno in veliko. Reklo se je, da bodejo sitnobe v kamniški šoli sedaj nehale in bodejo otroci od sihmal raji zahajali v šolo. Tako toraj, vse se veseli, ker je odišel kaplan, ali ne bi bilo bolj lastno, ako bi se za kaplanom žalostili farmani. Toda takih kaplanov ni več, čeprav so baje nekdanji živeli. Dragi „Štajerc“ prihodnjič obiščem zopet Kamnico in ti naznam kaj več od nje. Pozabil tudi ne bodem poročati o naših ruških klerikalčkih.

Kmet iz Ruš.

Gornja Radgona. V našem gornjo-radgonskem kraju vršile so se v zadnjem času za poredoma občinske volitve. Tako je bila v fari sv. Jurija dne 16. p. m. volitev v Kralovcih. Te volitve vdeležil se je tudi seveda župnik Kunci in kapelski gospod v dolgi rni suknji: Bolkovič. Ni se toraj čuditi, da so bili voljeni v občinski odbor večinoma, da, skoraj izključno, le klerikalci. Dne 18. p. m. vršila pa se je volitva v Ivajncih. Pri tej volitvi igrali so prvo vlogo negovski župnik, potem kaplan Vitmajer in tisti najhni kaplan Lasbaher od sv. Antona. Od začetka mislili so tamošnji kmetje, da negovskega župnika najbrž ne bode, da se ta gospod ne bode vtikal v volitve, posebno radi tega ne, ker ima lepo in mlado hharico, toda motili so se. Istotako mislili so tudi kmetje, da Vidmajerja ne bode na volišče, posebno a voljo tega ne, ker je ta „gospod“ do sedaj s meti živel v miru in slogi, toda tudi tokrat so se arali kmetje. Sila je pač vendar mogla biti, da še Vitmajer začel na stare dni laziti po voliščih. Toda najbrž sta morala ta dva dušna pastirja ziti na svoje ovce, a kaj pa je potem skakal asbaher po volišču? Zakaj je on šepetal volilcem a ušesa, kako naj volijo? Lasbaher, ostal bi bil je doma! Ker pa si se pobrigal toliko za te volitve, oemo povedati, zakaj je bil izključen od volitve o lastni oče. Zgodilo se je to radi njegove preve e poštenosti (!) No ja, saj nam je tudi zna z čegavim smodnikom se je streljalo na tvoji imiciji! Pa bi vendar ti Lasbaherček bil razložil ojemu očetu, da je greh, ako porabi človek ptujo ogo za sebe in če bi bilo to še tudi v proslavo a — primicijanta! Da se je pobrigal za volitve

in za njihovo agitacijo tudi „modri“ kaplan Stuhec od sv. Jurija, to je samoumevno. Kakor nam je znano moral jo je ta gospodek svoj čas popihati kar čez noč iz Ptujja, ker so mu postala tamkaj vsled političnega rovanja — prevroča tla. Mogoče se je pokazala tudi tega gospoda velika — poštenost Ptujčanom v pravi luči? — Toraj povsod se vršijo občinske volitve le pod uplivom dolgosuknežev, župnikov in kaplanov — oh, ubogo naše ljudstvo, ubogi naši lepi kraji. Kmetje, ali ste zares tako nespametni, da ne vidite zanj, katere Vam nastavljajo ravno v našem okraju duhovniki, klerikalci in njih bratci, slovenski vrlini — dohtarji! Gorje Vam, ako Vas dobijo v te zanjke. Ali še niste nigdar slišali, kako slabo segodi Krajncem, vsaj večinoma v kmečkih občinah, kjer so na kmečkem krmilu skoraj zgolj — duhovniki? Španija, nekdanj ena iz med najbogatejših kraljevin celega sveta, danes stoka pod težkim jarmon brezmejnega siromaštva in Španijo zavozili so na to obupno stališče le izključno brezvestni, sebični poslanci, večnega, blaženega — Rima! In vendar je Kristus rekel, da „Njegovo kraljestvo ni na tem svetu.“ Kaj iščejo toraj naši duhovniki, nasledniki Kristusovih učencev, v tako obilnem številu na voliščih, čemu je njih toli strastna agitacija? Posvetna vlada jim roji po glavah in to navidezno najbolj v naših lepih krajih murskega polja! Kmet, odpri oči! Gorje ti, ako bi dosegli ti sebičneži svoj cilj, gorje, ako dobe še več občin tako v svoje kremplje, kakor se je to zgodilo dne 16. in 18. p. m. dvema občinama, gornjeradgonskega okraja! Sramota naj obide vsakega kmečkega volilca, kateri pri volitvah zaničuje sam svoj stan in s svojim zabitim, kratkovidnim razumom niti toliko razsoditi ne more, da so nesramne laži, kar šepeče farški hinavec kmečkemu volilcu s sladkimi besedami ob priliki volitev na ušesa.

Več kmetov iz murskega polja.

Ptujska gora. Še le sedaj po volitvah vidimo, kako hudo peče naše klerikalce, da si je priborila „Štajerčeva“ stranka tako lepo število občinskih odbornikov. To dejstvo posebno skeli našega učitelja — Klemenčiča. Ta človek, ki je bil že v svojih mladih letih — saj nam je to dobro znano — velik prijatelj nežnega spola, ta človek, ki je spraznil marsikateri glažek na račun ptujskih prvakov — in glažeke je ljubil od nekdanj — igra sedaj med nami vlogo nekakega političnega voditelja. Svojih prvaških idej nalizal se je ta človek najbrž pri različnih orgijah, ki so se obhajale svoj čas pod pokroviteljstvom nekaterih gospodov okrog ptujске čitalnice, a njegovo postopanje napram poštenjakom, ki so drugega političnega prepričanja, pa je gotovo iztok prijateljskega občevanja, katero vlada med tem učiteljem, vrlinom in sodnijsko znanim ovaduhom, ptujskim prvaškim dohtarjem, ki sliši na ime — dohtar Brumen. Duška svojemu političnemu prepričanju pa daje ta gospod učitelj z različnimi člankami v skoraj vseh klerikalnih cunjah Štajerskega. Kaj porečejo k temu višje šolske oblasti? Povrh pa še je ta gospod učitelj prav izvrsten „štacunar“, saj ima priložnosti

dovolj, da se kot „gšeftsführer“ trgovine svoje žene, katera zadnja vedno boleha, izurja dan za dnevom v trgovskem knjigovodstvu. In kaj porečejo zopet k temu višje šolske oblasti? Učitelj in političen agitator, učitelj in poročevalec različnih listov, učitelj in „buhhalter“ svoje lastne trgovine — da, več pa ni treba, zakaj deca izročena t a k e m u učitelju v poduk se m o r a zares mnogo naučiti! — Zato pa smo srečni mi kmetje na Ptujski gori, da nam odpirajo naše tolikokrat preložene občinske volitve venomer oči, da spoznavamo, kako se nekaterniki naravnost norčujejo iz nas, a vendar nas hočejo voditi prav pošteno za nos. Pri priliki si ogledamo par drugih političnih — „boriteljev“ klerikalne stranke, gotovo pa pridejo s časom vsi na vrsto!

Napredni volilci.

Iz Št. Ilja v Slov. gor. Ljubi „Štajerc“! Mnogo se je že čitalo v klerikalnih cunjah o Št. Ilju v Slov. gor., čitali so se nesramni in lažnjivi, smrdeči napadi napram našim velespoštovanim naprednim možem. Tej laži hočemo danes odgovoriti s pristno resnico, katero lahko dokažemo, če je treba tudi s pričami. Da se v toliki obilici trosijo po klerikalnem časopisju laži o naših naprednjakih, temu krive so naše tukajšne razmere. Pri nas imamo celo društvo prvaško klerikalnih podrepnikov, katero ne miruje ne noč in ne dan se svojim delovanjem proti miroljubnim našim naprednjakom. Po svoji navadi in po svojem bistvu ti gospodje seveda zaničujejo luč in delujejo liki krtu, kateri se boji belega dne. Naj nam bode toraj dovoljeno, da si ogledamo imenovano društvo bolj natanko in da malo skrtučimo zelo prašne suknje teh „vrljih“ društvenikov. Kakor skoraj povsodi, igra tudi pri nas vlogo „hauptnarodnjaka“ mlad — kaplanček. Ta kaplanček je najbrž dober dušni pastir, zakaj on kaj rad obiskuje svoje farane. Da se pa pri teh obiskih izključno le zaletuje v hiše klerikalnih faranov, da poseti iz med njih najraje le tiste, ki imajo mlade in lepe hčerke, to je sicer uganka, toda ta uganka je jasna že našemu vsakemu šolarčku in so vsi že popolnoma uverjeni o tem, da kaplan v imenovanih hišah išče le — družbenice! Kaplanova zvesta adjutanta sta naša klerikalna učitelja, seveda kaj izvrstna pedagoga in vzgojitelja mladine, ki že vsak dan pričakujeta, da bosta dobila poziv na kako rusko vseučilišče, ako se že ne pozoveta na — ljubljansko. „Ta prvi učitelj“ ima tudi to dobro lastnost, da je vzgleden patrijot. Po določbi občinskega šolskega sveta bi bili morali obhajati učenci obeh šol dne 18. avgusta t. l. cesarsko slavnost skupaj. Pa glej! Naš kaplan in posebno ta učitelj, oba Avstrijca, odpeljala sta šolarje iz Cirberga in Celnice od drugih šolarjev proč in tako motila določeno skupno cesarsko slavnost. Vrh tega še nam je omeniti, da so znašali denarni prispevki za to slavnost od strani naprednjakov 9 desetink, med tem ko so darovali za njo naši prvaški in klerikalni patrijoti samo 1 desetinko. Prav gotovo je, da sta ta velikanski „uspeh“ od strani klerikalcev najbrž dosegla se svojim uplivom kaplanček in ta učitelj. Kar

se drugega našega vrlo klerikalnega učitelja tiče, naznaniti nam je, da vcepljava on svojo znanost mladini najraje s palico in s pestnicami, čudeč se kaj močno, da se to vceplavanje nikakor ne dopade starišem učencev, kateri mu že davno želijo v duhu „srečen pot.“ Takega podučevanja navadil se je ta gospodek najbrž v Sv. Bolfanku pri Središču, kjer je poprej na enak način baje jako uspešno deco podučeval. Nadalje ima ta gospod še tudi to napako, da je še le kratek čas tukaj, in še toraj ni vajuen poedinam in popitnicam, katere prirejajo pri vsaki priliki klerikalci. Ni se toraj čuditi, da mu v časih pri kaki klerikalni veselici prav pošteno spodleti. Tako se ga je na primer pri našem prvaškem hotelirju (z nemškim imenom) navlekel ta učitelj tako regimentno (pilo se je z a s t o n j, ker so „žegnali“ križ), da je padel po stopnicah in ga je moralo nekaj njegovih usmiljenih pitnih bratcov celo n e s t i domov. Šolarji tega ljubega učitelja so videli ta sijajen sprevoz in zdelo se jim je vse tako milo, da so si zapisali ta krasen prizor v svoja občutljiva, nedolžna srca, kot lep vzgled v trajen spomin! Nič hudega sluteč so se ti šolarčki drugi dan v šoli med seboj pogovarjali o tem sprevodu, pa čujte in berite, ta učitelj, ta ljuba nedolžna duša, ki je bil glavna oseba tega spreveda, hotel jih je za to pogovarjanje celo kaznovati. Sicer pa se bojimo, da bo od sihmal ta učitelj sam doma kaznovan, če pride tako slovesno spremljan v bodoče na dom. Gospod se je namreč oženil in „Marica“ je, kakor smo slišali baje zelo stroga, posebno proti tistim, ki ljubijo preveč vino, čeprav ta ljubeznjiva „Marica“ sama nikakor rada ne pije — vode! — — — Ogledati še si moramo tudi nekoliko „hotelirja“ naše klerikalne stranke, kateri se vedno drži črnih sukenj. Kakor razglašajo o njem njegovi somišljeniki „gre mu kšeft“ prav izvrstno, drugi pa, ki poznajo razmere tudi dobro, trdijo, da pride na — boben in da bo ta takozvana „narodna“ gostilnica v kratkem tiho in mirno zaspala! Sosed tega „hotelirja“, tudi „narodni“ gostilničar, zaslužil si je vse, kar ima, od Nemcev in hlinil se jim je svoj čas tudi kot prijatelj! Sedaj pa tu in tam kaj rad zahruli kak hripav „Grom in peklo“, to pa seveda le tedaj, ko korači v družbi svojih somišljenikov in sicer po noči mimo naše napredne gostilne domov. Sam in po dnevi si kaj tacega ne upa. — „Šaljivi Jaka“ ali „Pavliha“ našega klerikalnega društva pa je naš poštni „direhtar.“ Nemcev in naprednjakov ta človek ne more videti. Če katerega izmed njih kje sreča, postane mu tako slabo, da mora takoj pobeči domov, da si tam popravi želodec s frakelcom — žganega. Včasih mu je tako slabo, da ljudje z njim niti obćevati ne morejo in ta slabost prihaja bržkone od same — medicine. Prigodilo se je že, da so stranke rekly: „Prišli bodemo raji jutri, ko vam ne bode tako slabo.“ Čeprav oženjen, vidi ta gospod prav rad deklice in če bi bile te celo nemških ali naprednih starišev. Proti ženskam je včasih tako siten, da so ga morali nekoč postaviti iz gostilne na sveži zrak. Celó v cerkvi ta pristen kle-

kalcec nima mira, posebno pevke mu ugajajo. Pred kratkim bilo je v cerkvi na nekem lističu brati nekaj o spodobnem obnašanju. Ko je ta listič poštni direktar prebral, zapustil je razkačen in od jeze rdeč, kakor kuhan rak, cerkev, roteč se s vsemi svetimi prisegami, da ne gre več noter in da zapusti „vekomaj“ klerikalce. Teh priseg pa „direhtar“ ni držal, zakaj sprijaznil ga je z kaplančekom zopet nek klerikalen nosilec kolarja, tako, da sedaj zopet živita v prav debelem prijateljstvu. Tudi v napredno gostilno, katero nazivlje kaplanček po svojem mnenju prav duhovito z imenom „kobača“, bi ta gospod kaj rad zahajal. Toda to mu je strogo prepovedano od gospoda — kaplana. Sicer pa se ta „kobača“ mora našim prvakom jako dopasti, zakaj vedno govore, da bi jo radi kupili. Pa joj, joj, kako bi jo kupili, ko pa ni — cvenka! Znabiti pa dobè denar od narodnih veselic, katere so bile naznanjene z velikim krikom po klerikalnih lističih uže za mesece: julij, avgust in september, o katerih pa ni bilo ne sluha ne linha. Zaspale so tako trdno spanje, kakor ga bode, če nam je usoda mila, zaspalo prej ali slej tudi vso naše klerikalne društvo. Dal Bog, da bi se to že skoraj zgodilo — to je konečna iskrena želja — naprednjakov iz Št. Ilja v Slov. gor.

Velika Nedelja. (Popravek.) 1. Ni res, da zagriznjenost naših črnih farjev presega že vse meje, res pa je, da midva nikogar ne sovraživa. 2. Ni res, da misliva, da sva največja modrijana, res je pa, da se zavedava svojih slabosti in pomanjkljivosti. 3. Ni res, da jaz niti ne znam pozdravljati, še manj pa odzdravljati, res pa je, da poštene ljudi rad pozdravljam, ničvrednežev se pa rad ogibljem, odzdravljam pa na vsak pozdrav. 4. Ni res, da so mi naprednjaki trn v peti, res pa je, da se veliko trudim za pravi napredek ljudstva. 5. Ni res, da je tista Pepca sodnijo prevarila in prisegla, da ni noseča, res pa je, da pred sodnijo sploh ni prisegla ter da je bila obtoženka radi povsem drugega obrekovanja v Ormožu in potem po prizivu tudi v Mariboru obsojena v 8-letni zapor in plačilo stroškov. 6. Ni res, da sedaj po mestu šprancira in sinka na roki vodi, res pa je, da v mestu sploh nikdar bila ni. 7. Ni res, da jaz ne zahajam v drugo vas, res pa je, da nikdar nikamor nisem zahajal in tudi časa nimam, razun kamor me kliče stanovska dolžnost. Velikanedelja, dne 24. septembra 1905. Franc Ozvatič, kaplan.

Opomba uredništva: Hrvaška torba polna klobas in pa nedolžnost Pepce, oh, kako minjivo je obojno! Kaj ne gospod kaplan? Če pa bi bil Ozvatič zares tako nedolžen, potem bi gotovo bila poslala Pepca za sebe — sama „popravek“ ne pa, da „popravlja“ tako temeljito za njo „vrli“ gospod kaplan. Kar se pa tiče župnika, ga vprašamo ali ga ni sram, da tudi za njega mora „popravlja“ kaplan? Volikonedeljski kmetje pa itak vejo, da so bile naše volitve vseskozi resnične. Sicer pa zvejo bralci našega lista v kratkem, kak je tisti „pravi napredek“ ljudstva, za katerega se trudi — kaplan Ozvatič. Toraj Ozvatič na svidenje!

Iz Bizeljskega. (Popravek.) Uredništvu lista „Štajerc“ v Ptuj. 1. Ni res, da bi bil podpisani na dan volitve 22. in 23. avgusta tega leta tudi zraven, čeravno nisem imel volilne pravice, res je pa, da sem kot župnik imel pravico voliti za cerkev v 3. razredu, a sem se odpeljal v Savinjsko dolino in bil celi dan 22. avgusta v Žalcu in Celju, kakor je tudi res, da sem se dne 23. avgusta šele opoldne z gospodom okrajnim glavarjem, ki me je obiskal po končani volitvi, podal z doma k obč. predstojniku. 2. Ni res, da sem prepisaval volilne liste, poštenim možem glase odvzel in se na vse načine trudil, da bi prišli le farški podrepniki v občinski odbor, res je pa, da sem se udeležil edino le popoldanske volitve dne 23. avgusta v 1. razredu, pri kateri pa ni bilo niti enega nasprotnika, in je bila torej vsaka agitacija nepotrebna. Bizeljsko, den 22. septembra 1905. Janez Pavlič, župnik.

Videm („Slovenec“ z dne 28. sept. v odgovor). „Slovenec“, glasilo ljubljanskega škofa in njegovih lakajev blati posredno (indirektno) liberalca. Naj imenuje imena tistih, kateri so revolverje in žlice po farovžih kradli! Naj se izrazi koliko še ima loterijsko podjetje ustanovljeno od gosp. Žičkarja tirjati in od koga. „Slovenec“ z imeni na dan, drugače pa si podli lažnjivec! Nasprotno pač mi lahko rečemo: Klerikalni župan Ban, povrni občini Videm znesek 645 kron 56 vinarjev! Prihodnjič več!

Štajerčeva stranka.

Spodnještajerske novice.

Središče in nemški jezik. Občinski odbor trga Središča je sklenil, da v bodoče ne bode sprejemal nemških dopisov. Ta sklep, izvirajoč najbrž iz „velumne“ glave tamošnjega župana, „slavnega“ državnoborskega kandidata Šinko-ta in njegovih modrih svetovalcev, je, če si ga ogledamo v pravi luči brezmejna hujskarija, napeljana proti zastopnikom nemškega naroda, hujskarija, ki se vsakomur, kateri pozna razmere v Središču, zares gabi! Toraj Središče ne sprejema več nemških dopisov? Komu se hoče Središče s tem napečiti, Ormožu, Ptuj, Mariboru ali drugim mestam, ali samemu sebe? Ako zares obvelja, da Središče ne sprejema več nemških dopisov, potem svetujemo temu „vzgledelemu“ trgu najprvič, da ne sme sprejemati tudi več nemških — grošev! Kaj bodeš potem začel slavni mlinar Zadravec, ako več ne bode nemških grošev, kaj počneš ti imenitni trgovec deželnih pridelkov Robič, kaj ti vinski trgovec Kočevar itd. itd? Gospodje, ako ne sprejema več Središče nemških dopisov, čemu le neki sprejemate Vi potem nemške dopise s katerimi si naročujejo izključno Nemci Vaše blago? Gospodje, kako to, da občuje veliki del prebivalcev Središča med seboj v toli zatiranem nemškem jeziku, da je zmožna polovica prebivalcev nemščine? Zakaj ponujajo potem vsi zgoraj imenovani gospodje, vsi trgovci iz Središča svoje od kmeta nakupljene deželne pridelke izključno v nemškem jeziku, izključno nem-